

TURNUL DE VECHERE

Vestirea Prezenței lui Christos

STANCA VARSTELOR
ALT FUNDAMENT NIMENI
POATE PUNE
O RESCUMPARARE
PENTRU TOTI

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar întunecoasă
ca Noaptea !” Isa 21:11-12.

Vol. IX. Luna Martie No. 3.
Anul dela Adam 6053. Anul dela Christos 1925

CONȚINUTUL

ANUL JUBILAR.....	35
Legea jubiloelr	35
A schimbat Dumnezeu data	39
Cele „sapte timpuri”	38
Conferința dela Columbus	39
Intâmplările zilelor noastre datate dinainte	40
Ce e cu 1925 ?	41
Ce e cu timpul de strâmtorare ?	42
TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE	44
GLASUL CELOR TREI SEMNE	45
Glasul întâiului semn	46
Glasul semnelui al doilea	47
Glasul semnelui al treilea	47

„Fusu-m'am la straja mea, stam pe turn și cău-
tam să văd ce mi se va zice și ce răspuns să
dau eu celor ce se opun” — Habakuk 2:2.

„Pe pământ strâmtoare a popoarelor cu nedumerire; mugind marea (Isaia 17:12—14) de zguduirea valurilor (clărilor năvălitoare și tulbure) așa că oamenii mai își vor da sufletul de frica și de așteptarea celor ce vor să (vie) pe pământ; căci puterile carului (eclesia-șismul) vor fi zguduite... Așa voi, când veți vedea acestea întâmplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Cutați în ans, ridicați capetele voastre și vă bucurați că s'a apropiat răscumpărarea voastră” — Matei 24:38; Marcu 13:29; Luca 21:25—31.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ

MISIUNEA acestei reviste, ca factor însemnat în studiul și cercetările Bibliei, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor bibliei după tesaurile înțelepciunii Dumnezeiești. Cercetările ei, se preocupă în mod deosebit cu examinarea profetiilor biblice în lumina întâmplărilor de azi; dar tratează articole speciale cu privire la credința și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât de importantă pentru toți credincioșii, fără considerarea de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, care, astăzi, de cei mai mulți, este de dreptul negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios a lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura bază a iertării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:6-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studiu. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea tainei (care) din veacuri (a fost) ascunsă, în (planul) lui Dumnezeu . . . ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată acum prin biserică la cunoștință . . . care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum.”—Efeseni 3:9, 10, 4, 6.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenesc; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profetii au spus, fără frică și considerare, într-o atitudine în cât înțelepciunea Dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentru că, bazându-ne cu neîndoiță credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe ceteri, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care încontinuu dăm lămuriri pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVAȚĂ APRIAT

Că „biserică”, „aleșii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Ungiulară la Templul Său, toată epoca evangheliei; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor.”—Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acum se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se termină, și marele Măiestru divin le va aduna pe toate prin prima înviere într-un templu glorios; iar „mărirăa lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar.—Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și în ce privește pe biserică, și în ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale convenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume.”—Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitori, este aceea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași firei Dumnezeiești”, împărțându-se, prin comostenire, măririi Lui.—1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumii martora lui Dumnezeu.—Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce le va aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturora*; înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de iubitor lor Răscumpărător și mareața lui soată, biserică, tuturor acelor ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci *distruși*.—Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ
REDACTATĂ DE UN COMITET
ADMINISTRAȚIA: STR. REGINA MARIA NO. 36. CLUJ
TELEFON INTERURBAN 4-46
ADRESA TELEGRAFICĂ: „VIATA” CLUJ

ABONAMENTUL: (PLĂTIBIL ÎNAINTE)

Pe hârtie fină	— — — — —	pe un an	150 Lei
Pe hârtie fină	— — — — —	pe jum an	80 Lei
Jugoslavia	— — — — —		100 Dinari
Bulgaria	— — — — —		100 Leva
Cehoslovacia	— — — — —		40 Cor.
America	— — — — —		\$ 1.50

CĂRȚI IMPORTANTE

„Planul divin al Vârștelor” [854 pag. în pânză]	75 Lei
„Taina împlinită” [410 pag. ilustrat, legat în pânză]	100 „
„Harfa lui Dumnezeu” format mic	65 „
„Socialismul și Biblia”	6 „
„Tabernacolul”	30 „
„Mana cerească” [ediție în pânză]	100 „

[Pentru colportori prețuri speciale].

CĂRȚI POȘTALE

Avem un număr de Cărți poștale cu broderie în flori de mătăasă, și care sunt foarte plăcute pentru a fi puse (nu trimise cu poșta ca corespondență, fiind că n'ar ajunge niciodată la destinație) la locuri potrivite în camera de dormit sau alt loc. Prețul 15 lei bucate.

A V I Z

Să aduce la cunoștință fraților că am legat în volum numerile „Turnului de Veghere” apărute pe anul 1924,

pe care le-am legat în jumătate pânză, iar numele și anul sunt ștampilate cu litere de aur.

S'au făcut în toate numai 40 de bucăți, adică volume. Aceia care vor scrie întâi, vor fi cei norocoși. Prețul 200 Lei.

CINA DOMNULUI ÎN 1925

Sorbarea Cinei de Amintire a morței Domnului nostru Isus, cade în anul acesta: *Miercuri seara, după orele 6, în 8 Aprilie.*

Toate adunările și toți cei interesați în această sfântă amintire, îi rugăm să i-a la cunoștință aceasta. Noi sperăm că poporul lui Dumnezeu se va apropia de această seară cu simțiri sfinte, cu inimi pline de bucurie, cu atât mai mult cu cât toate dovezile ce ne înconjură par a ne spune că poporul lui Dumnezeu să apropie să treacă prin grădina Ghetsemane, întocmai după cum Domnul îndată după cinare a plecat în Grădina fatală de unde nu s'a mai întors niciodată liber, și de unde a ajuns pe cruce, care la încheiat misiunea sa pământească. Cine ar putea spune, că și care dintre poporul lui Dumnezeu nu vor avea să treacă prin această Grădină în anul acesta? „Deci, fraților, având în sângele lui Isus încredere temelnică spre intrarea în locul cel prea sfânt, pe care intrare o deschise pentru noi ca o cale nouă și vie prin catapeteasma, adică prin trupul lui, și având mare preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă adevărată, în desăvârșită cunoștință de credință, fiind că suntem curățiți în inimile noastre de știință rea de noi înșipe; și, fiindcă suntem spălați pe corp cu apă curată, să ținem cu tărie mărturisirea statornică a nădejdi noastre, căci credincios este cel care înșădă.”—Evrei 10:19-23;

—Toți frații și toate adunările se vor îngriji ele singure de acest serviciu, și să n'aștepte nimic din partea noastră în această direcție. Pentru învățături și felul cum trebuie să se facă, se va căuta în Turnurile de Veghere de pe anii trecuți.

Totodată rugăm pe frați de a fi cu mai multă atențiune și de a ne trimite raportul de numărul celor ce au luat parte **IMEDIAT**—chiar în ziua următoare.

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENȚEI LUI CHRISTOS

VOL. IX.

MARTIE 1925

NO. 3

ANUL JUBILAR

CU câțiva ani înainte o societate din California a săpat o bae adâncă în căutarea unei vâne de aur. După ce a ajuns la o anumită adâncime societatea slăbi simțământele și părăsi planul de a săpa mai adânc. Mai târziu o altă societate cumpără acest loc, pentru o nimica toată, săpă puțin mai adânc, și găsi aur din prisos. După aceea vându mina pentru cinci milioane dolari. Era aceasta foarte bun pentru o bae de aur părăsită! Am fi curioși să știm cum s'au simțit primii ei proprietari.

²Biblia este socotită de multă vreme ca o „mină de cunoștințe.” Mulți teologi au săpat în ea și au găsit și scos multe informațiuni istorice și altele; dar multe din aceste societăți denominaționale au bancrotat teologicește și au părăsit Biblia.

³Dar studenții Bibliei cei credincioși au luat în exploatare mina părăsită, și adâncesc canalul cercetărilor și găsesc bogate depozitări cu prețioase informațiuni. Sf. Pavel, în Romani 15:4, spune: „Toate câte fură scrise mai înainte, spre învățătura noastră fură scrise, ca prin stăruința și mângâierea Scripturilor să avem nădejdea noastră.” În epistola sa întâi către Corinteni (10:11), el scrie: „Și acestea ca semne li-se întâmplau acelora, dar fură scrise spre înțeleptirea noastră, la cari au ajuns sfârșiturile veacurilor.” Purtările lui Dumnezeu cu fiii lui Israel ilustrau lucrurile ce aveau să vie; și Dumnezeu a lăsat ca aceste întâmplări să fie scrise. Câtă grijă a purtat el de acestea lucruri scrise în timpul Vârstelor întunecate pentru a ajunge până la noi. De sigur mare a fost bunăvoința mânei atotputernice a lui Dumnezeu pentru membrii din urmă ai Bisericii.

LEGEA IUBILEELOR

⁴Apostolul spune pozitiv că legea mozaică și experiențele naționale ale poporului iudevesc erau umbre și tipuri despre „lucrurile mai bune ce au să vie.” Zugrăvind timpul sfârșitului, profetul Daniil a profetit: „Dar înțelepții vor înțelege.” Aceasta cunoștință este parte din „coiful”, spre scutirea capului. — Efezeni 6:17.

⁵Una dintre cele mai de seamă legi date israeliților este descrisă în Leviticul 25:1-13,

și e cunoscută ca „legea iubileelor.” Citim despre acest aranjament special al iubileului, astfel: „Și Iehova vorbi cu Moisi pe muntele Sinai, zicând: vorbește fiilor lui Israel, și le zi: voi când veți intra în pământul, pe care eu vi-l dau vouă, pământul să serbeze repaus lui Iehova. Șase ani să sarneni ogorul tău, și șase ani să tai via ta și să aduni venitul ei; dar anul al șaptelea să fie sabbat și repaus pământului, sabbat să fie lui Iehova; ogorul tău să nu-l sarneni, și via ta să nu o tai. Iar cele ce vor crește singure dela sine în urma secerișului să nu le aduni, și struguriu din via ta cea netăiată să nu-i culegi; an de repaus să fie pământului. Și fructele acestui an de sabbat al pământului să servească vouă spre nutrire, tie și servilor tăi, și servei tale, și tocmitului tău cu ziua, și străinului tău, care petrece cu tine. Și viteelor tale, și feanelor din pământul tău, tot venitul lui va fi spre nutrire.

⁶„Și să numeni tie și șapte săptămâni de ani, adică de șapte ori șapte ani, așa ca cele șapte sabbate de ani să-ți faci patruzeci și nouă de ani. Atunci să faci să răsune trâmbița de iubileu în luna a șaptea, în ziua a zecea a lunii; în ziua de ispășire să faceți să răsune trâmbița în tot pământul vostru. Și să sfințiți anul al cincizecilea, și să proclamați în țară libertatea tuturor locuitorilor ei; iubileu să fie acesta vouă; fiecare din voi să se întoarcă la moșia sa, și fiecare să se întoarcă la neamul său. Iubileu să fie vouă acesta al cincizecilea an, voi să nu semnați nici să secerati cele dela sine crescute ale acelui an, și nici struguriu viei celei netăiate să nu-i adunați. Căci acesta este iubileu, sfânt să fie vouă; de pe câmp să-i mâncați fructele lui. În acest an iubileu fiecare din voi să se întoarcă la moșia sa.”

⁷Cu alte cuvinte, fiecare al cincizecilea an avea să fie un an de îndreptări al afacerilor mai mult sau mai puțin încurcate ale celorlalți patruzeci și nouă de ani, și o reîntoarcere a tuturor la libertatea și averile lor dinainte. Scopul acestei legi era că tot la anul al cincizecilea națiunea întreagă să înceapă din nou în stări egale, liberi și egali — nici un evreu să nu steie în slujba altuia, și nici o parte de moștenire să nu fie în mâinile altora. Dumnezeu a spus că pământul

e al său; iar ei erau privilegiați să-l ocupe numai prin favoarea sa.

⁸Călcarea acestei legi prevedea pedepse foarte aspre, după cum se arată la Leviticul 26:32-35, de unde citim: „Da, eu acest pământ îl voi pustii, de se vor mîra de dănsul neamicii voștrii, care vor locui într'insul. Și pre voi vă voi risipi între națiuni, și voi scoate sabia în urma voastră, și pământul vostru se va face pustiu și cetățile voastre deșerte.

⁹„Atunci acest pământ se va bucura de sabbatele sale în toate zilele cât va rămânea pustiu, și până ce veți fi voi în țara neamiciilor voștri; atuncea pământul se va bucura și se va bucura de anii săi sabatici. Toate zilele câte va rămânea pustiu va repausa, pentru cât nu a repausat în anii voștri sabatici, când locuiați voi într'insul.”

¹⁰Nu aflăm scris că Iehova ar fi spus lui Moise că legea aceasta are să fie tipică, sau să-i fi dat de înțeles cât timp au evreii să le țină. La Ieremia 25:11, 12, și 29:10, și de asemenea în Daniil 9:2, suntem informați că Dumnezeu hotărîse ca aceasta lege tipică să dureze șaptezeci de perioade iubiliare.

¹¹Dacă jubileele au fost timpuri, trebuie ca odată să sosească timpul când ele vor înceta ca atari, pentru a da loc antitipului sau realității. De aceea, cercetătorul sânguincios trebuie să caute cu mare băgare de seamă datele cronologice, care trebuie tot odată să-i servească și de informațiuni, altfel ele n'ar fi fost scrise. Asta se poate ști acum cu siguranță. Șaptezeci de jubilee de câte cincizeci de ani fac un total de 3500 de ani. Copii lui Israel au intrat în Canaan în primăvara anului 1575 a. Chr. Să substragem 1575 din totalul celor 3500 a. Chr., și ne rămâne un bilanț de 1925 d. Chr. Dacă jidovii rămăneau credincioși legământului lor, anul 1925 d. Chr., și începând cu toamna anului 1924, și sfârșind în toamna anului 1925, anul acesta ar fi fost ultimul lor an iubiliiar.

¹²Israelii au intrat în Canaan primăvara, pe la timpul Paștelui. Ei trebuiau să înceapă să socotească acel an ca an începător al sistemului de jubilee. Serbarea Paștelui era asociată cu scăparea celor întâi-născuți din Egipt, și care tipificau pe Bisenica întâilor născuți a vîrstei evanghelice. Mai pe urmă numele celor întâi născuți fu transformat în seminția lui Levi, care nu avu parte de nici o moștenire în țară. (Numerii 3:11, 12; 18:24) Primăvara fiecărui an era începutul anului pentru jidovi, spre ai deosebi de nașunile împrejurătoare, a căror an se începea toamna, după cum făceau și evreii mai înainte.

¹³Dar legea mai recunoștea și un an fiscal, care începea toamna cu Ziua Ispășirii. Sacrificiile zilei de Ispășire nu erau numai pentru cei întâi născuți, ci pentru tot israelul. Legea jubileelor era în chip special un tip al

restatornicirei pentru întreagă lumea; și de aceea, era foarte la loc ca trâmbițele iubiliare să sune deodată cu serviciile Zilei de Ispășire, în ziua a zecea în luna a șaptea, care cade aproximativ cu 1-10 din luna noastră Octombrie.

¹⁴Evreii trebuiau să înceapă socotirea anului dela data când au intrat ei în țară; iar prima Zi a Ispășirii a căzut numai după șase luni dela intrarea lor în Canaan. Acesta se socotia ca și primul lor an, și anul ce începea din toamna aceea, era anul lor al doilea, și așa mai departe. Prin urmare primul lor an ar fi numai de șase luni; dar după aceea fiecare an, socotindu-se dela o Zi a Ispășirii pînă la cealaltă Zi a Ispășirii, aveau să fie ani plini. Anul care se începea astfel toamna, se numea anul civil, spre deosebire de cel religios, care se începea primăvara. În Palestina timpul semănatului este toamna, iar al secerișului, primăvara. Primele fructe ale Rusaliilor erau cincizeci de zile după Paște. În Scripturi nu se găsesc motive spre a crede că anul iubiliiar s'ar fi început primăvara, sau șase luni după suflarea trâmbițelor în Ziua Ispășirii; și trebuie să credem că ei a început deodată cu suflarea din trâmbițe, fapt care s'a întîmplat toamna.

DACĂ EVREII ERAU IN PALESTINA

¹⁵Ce ar trebui deci să așteptăm că s'ar fi putut întîmpla cu evreimea în cursul anului 1925 dacă ei ar fi astăzi tot în Palestina și ar fi rămas credincioși legământului lor în toți acești 3500 de ani? Aceasta: Incepând cam pe la 10 Octombrie, 1924, preoții și leviții ar fi sunat din trâmbițele iubiliare prin toată Iudeea, anunțând că un alt ciclu de 49 de an s'a sfârșit, că timpul restaurării a sosit, și că toți jidovii robii să fie puși pe picior liber și toate drepturile de proprietate să fie restaurate proprietarilor originali. Toți jidovii ce trăesc în afară de Palestina s'ar grăbi să se întoarcă în țară ca să-și pretindă drepturile lor. Alte națiuni n'ar fi interesate în mod deosebit. Unii dintre ei probabil vor fi auzit că mari binecuvântări se așteaptă pentru încheerea anului iubiliiar; dar deoarece neamurile au trăit fără Dumnezeu timp de 6000 de ani, ei ar avea puțină sau mică credință în astfel de știri. Ei ar fi prea mult absorbiți în planurile proprii, și ar socoti lucrurile de domeniul fantaziei.

¹⁶Totuș, dacă evreii s'ar fi străduit să păzească legea lui Dumnezeu, ei ar fi pătrunși de dorința să vestească această favoare tuturor popoarelor de pe pământ îndată ce ar fi primi îndrumarea s'o facă.

A SCHIMBAT DUMNEZEU DATA?

¹⁷Dar jidovii ca națiune nu sunt în țara lor, în pământul lor, și de aceea nu pot ținea anul 1925 ca an iubiliiar. De aceea, ar fi oare

Martie 1925.

înțelept să credem că Dumnezeu și-ar fi schimbat planul și datele pentru introducerea Iubibileului antitipic? Nu găsim năcăeri în Scripturi că el ar fi făcut-o aceasta. Dimpotrivă, faptele fizice din junul nostru, privind-le în lumina profetiei, ar da de înțeles că el își duce la îndeplinire planul său original exact la timp. De aceea, ce ar trebui noi să așteptăm să se întâmple în 1925 și în anii ce urmează imediat acestuia?

¹⁸Textul original din Levitic 25:34, dă de înțeles că Dumnezeu a așezat un gaj, ca să-i spunem așa, de șaptezeci de sabate sau ani sabatici asupra pământului, pe care el îl pretindea ca al său. (Leviticul 25:33) Gajul sau ipoteca aceasta, sau intabularea, era prețul de închiriere al șederii lor, pe acel pământ, iar plata aveau s'o facă prin câte un an iubiliar tot la cincizeci de ani.

¹⁹Deoarece pământul nu poate fi slobozit până după plățuirea în întregime a gajului, sau a datoriei intabulată asupra lui, și deoarece evreii n'au fost în stare ca să plătească aceste rate obligatoare timp de aproape două mii de ani, cum am putea noi spune că umbra nu începează până după începerea antitipului? Răspunsul se găsește în textul citat, dela Leviticul 26:34, 35. Dumnezeu și-a ridicat întreaga sa datorie ce i-se cuvenea al celor șaptezeci de ani de repaus pentru pământ, toată o singură dată, și nu după planul de rate cum aranjase la început.

²⁰Dumnezeu trimise pe Nebucodonozor, regele Babilonului, ca și agentul său fiscal spre a înforța plata dela evrei. O descriere amănunțită se găsește la 2 Cronica 36:17-21, de unde cităm: „Căci [Dumnezeu] lăsa să se suie în contra lor regele Chaldeilor... totul dădu în mâna lui. Și toate uneltele casei lui Dumnezeu, cele mari și cele mici, tesauzele casei lui Iehova, și tesauzele regelui și a mai marilor săi, totul duse [Nebucodonozor] la Babilon. Și arseră ei [Chaldeii] casa lui Dumnezeu, și stricară zidul Ierusalimului și arseră toate palatele sale cu foc, și nimiciră toate uneltele sale cele prețioase. Și pre cei ce mai rămaseră de sabiiă li strămută la Babilon, și ei li fură servi, lui și fiilor lui, până la domnia Perșilor: ca să se împlinească cuvântul lui Iehova prin gura lui Ieremia, până pământul își va plăti sabatele sale; căci pe cât timp e lăsat pustiu, a ținut sabbat, până la împlinirea [ca să plătească ultimul ban] a șaptezeci de ani.” Plata celor șaptezeci de ani de rapus pentru pământ, cum prescria legea iubiliară, a fost astfel încasată fără voința evreilor.

²¹Istoricianul Iosephus face următorul comentariu interesant în legătură cu această întâmplare:

„Poporul celor zece seminții a fost dus din Samaria de către Asirieni, în zilele regelui Osea. Celelalte două seminții care rămăseră după luarea Ierusalimului, au fost duse de către Nebucodonozor, regele Babilonului și al Chaldeilor. În ce

privește Shalmaneser, el a scos pe israeliți din țara lor și înlocuindu-i cu națiunea cutcanilor, care mai înainte locuiau înăuntrul Perșiei și a Mediei; dar după aceea fură numiți Suroariteni, însușindu-și numele țării în care ei fură așezați. Regele Babilonului însă, care capturase pe cele două seminții, n'a așezat nici o națiune în țara lor. Întreaga Iudee, și Ierusalimul, și templul, a continuat să fie un pustiu timp de șaptezeci de ani.”—*Antichitățile*, Cartea 10, capitolul 9.

PLATA SCADENTĂ S'A CERUT

²²Deși Nebucodonozor impresurase cetatea timp de 18 luni, Ierusalimul n'a fost luat până cam prin 9 Iulie, anul 606 a. Chr. (Ieremia 39:2; 52:6; 12-14) S'ar putea spune că aceasta a fost ziua fatală când Polița debitoare a intrat în execuție. Pe la 10 August (2 Regi 25:8) cetatea fu pe deplin dăstrusă, națiunea luată în robie în Babilon, iar Ierusalimul și Iudeea lăstate pustii „fără nici un locuitor” (Ieremia 44:7), după cum se prezise, cu excepția a câtorva mai puțini dintre cei mai săraci, care fură îngăduiți să rămână sub Gedaliah ca guvernator. Dar mai târziu fu omorât și el iar ceilalți se speriară și după șapte luni fugiră în Egipt.—Ieremia 41.

²³După ce Dumnezeu scoase toată datoria sa dela Israeliiți, el își îndeplinea făgăduința și deschise poporului său o cale de a se întoarce în țara lor. Regele Perșilor Cir, fu ofițerul de serviciu al lui Dumnezeu pentru acest lucru. În anul întâi al lui Cir, care era anul 536 a. Chr., el a dat un decret regal dând voe liberă tuturor evreilor din Babilon să se întoarcă în Iudeea și să-și reclădească templul lor din Ierusalim. S'au întors cam 50.000, sub conducerea lui Zerubabel.

²⁴Timpul exact al anului când aceasta trupă a părăsit Babilonul și a ajuns în Iudeea, nu este arătat în mod hotărât; dar stările climatice din Babilonia nu erau favorabile unei porniri mai de vreme decât întâia lună a anului iudevesc, care era cam pe la 1 April. Să cer patru luni de zile pentru a face această lungă călătorie, cu familiile și ciurzile lor. Șasezeci de ani mai târziu o altă companie a făcut aceeași călătorie sub conducerea lui Ezra. Fără îndoială ei au întâmpinat aceleași experiențe. Ei au părăsit Babilonul cam pe la 1 April, și au ajuns la Ierusalim în întâia zi a luni a cincina, sau patru luni mai târziu, cam pe la 1 August. (Ezra 7:8, 9) Întâia lună a evreilor corespunde cu April al nostru, luna lor a doua, cu luna noastră Mai, a lor a treia, cu luna noastră Iunie, a patra cu Iulie, și a cincea cu August. Prima trupă de sub conducerea lui Zerubabel, care părăsi Babilonul în anul 536 a. Chr., trebuie că a sosit aproape la același timp și au sosit în Iudeea cam pe la sfârșitul lui Iulie și începutul lui August.

²⁵Ajungând în țara lor evreii găsiră pământul lor încă pustiu, cetățile lor nelocuite, și casele lor goale. Toate acestea rămăseră pustii timp de șaptezeci de ani în plin.

Evident li s'a cerut un oarecare timp pentru curățirea caselor și pentru a le potrivi pentru locuit, și să reparați pereții cetăților lor; cu toate acestea, în scurtă vreme ei se așezară atât de bine încât „preoții și leviții, și cei din popor, și cântăreții și ușerii templului locuiau în cetățile lor, și tot israelul în cetățile sale.” „Și sosind luna a șaptea, și fiii lui Israel fiind în cetățile lor, s'adună poporul ca un singur om la Ierusalim.” (Ezra 2:70; 3:1) Ierusalimul era ruinat, dar ei se adunaseră acolo s'aducă jertfite Zilei de Ispășire precum cerea legea.—Leviticul 16:29-31.

²⁰Asta e o dovadă cât mai tare că ei trebuie să fi sosit în Iudeea cam pe la finea lui Iulie sau începutul lui August. Ei fură ridicați din țara lor în Iulie și August 606 a. Chr. și s'au reîntors în Iulie-August, 536 a. Chr., încheind astfel o perioadă exactă de 70 de ani de pustiere, care servă ca sabat sau repaus pentru pământ după cum cerea legea. Nici mai mult nici mai puțin. Acest fapt este o altă dovadă despre exactitatea lui Dumnezeu cu datele timpului. Dacă trăsăturile și datele timpului au fost atât de clar însemnate în umbră, atât la început cât și la sfârșit, n'ar fi înțelept să așteptăm că începutul antitipului, iubiileul cel mare, să fie tot așa de clar marcat?

„CELE ȘAPTE TIMPURI”—AU ÎNCEPUT ÎN IULIE-AUGUST 606 A. CHR.

²¹Pedeapsa pentru neținerea exactă a iubiilelor era foarte aspră, iar în Leviticul 26:18; 21:24 și 28 se amăntește de o pedeapsă „de șapte timpuri” dacă vor fi nepăsători și vor neglija să țină legea, așa cum ei se legase prin legământ. Prin cheia altor Scripturi studenții Bibliei cunosc destul de bine că cele „șapte timpuri” se referă la șapte ani simbolici sau profetici de câte 360 de zile fiecare, o zi reprezentând un an de al nostru. Astfel șapte timpuri ar fi 7×360 , sau 2520 de ani. În Luca 21:24 Isus a declarat că Ierusalimul, care stă pentru națiunea iudevească, va fi călcat în picioare de neamuri, sau va sta sub stăpânirea păgânilor, „până când se vor fi împlinit ale neamurilor timpuri.” Națiunea evree a intrat sub stăpânirea păgânilor prin mâna lui Nebucodonozor în Iulie-August, 606 a. Chr. Socotind 2520 de ani dela aceasta dată ne duce la anul 1914 d. Chr. Încă pe la anul 1876 și 1877 s'a arătat că Biblia prezice anul 1914 ca și terminarea timpurilor neamurilor. Mulți studenți în Biblie au vestit anul 1914 ca și sfârșitul lumii; nu nimicirea pământului, ci sfârșitul vârstei, sau domnia neamurilor, a păgânilor.

²²Mulți își vor putea aminti că încă pe la 1890 se zvonea de un mare războiu european. Națiunile au și început a se pregăti pentru războiu. Dar an după an războiul fu amânat, până dela un timp începu a se cre-

de în general că nici n'o să fie vre-unul. Să spune că Germania s'a pregătit și aștepta războiul în 1912. Dar 1912 trecu și războiul lumii n'a venit. Mulți au remarcat că războiul acesta este restrâns sau împiedecat ca și cum ar fi de vre-o putere nevăzută; și asta era adevărat. Pe neașteptate, aproape ca și un trăsnet din cerul senin, în Iulie 28, 1914, Austria declară războiul micii Sârbii. Pentru a-și apăra protejatul ei, pe Sârbia, Rusia în timp de 2 zile declară războiul. Austriei. Germania se asociază numai decât cu Austria în contra Rusiei. Atât de grabnic fură sloboziți câinii războiului încât pe la 5 August toate națiunile mai de seamă din Europa erau încurcate în conflictul de moarte; și aci opera de desposedare a neamurilor a început.

PENTRU CE DATUL DE IULIE-AUGUST

²³Putem vedea acum pentru ce Germania n'a putut să înceapă războiul lumii în 1912. Nu era timpul lui Dumnezeu acesta. Timpurile neamurilor nu se sfârșise încă, și Dumnezeu a voit să fie tot atât de strict cu neamurile cum el a fost cu privire la cei 70 de ani de pustiere. Putem vedea, așa dar, de ce luarea stăpânirii din mâinile neamurilor s'a tot amânat până în Iulie-August aceluși an. Lumea a intrat sub stăpânirea neamurilor în luna August anul 606 a. Chr.; și cu o exactitate până la o lună a anului, 2520 de ani mai târziu s'a început opera desposesiunii. În cazul din urmă Dumnezeu a îngăduit ca mânia națiunilor să izbucnească una în contra alteia pentru nimicirea lor proprie.

NUMĂRUL SCRIPTURAL 10

³⁰Numărul zece se întrebuintează adesea în Scripturi, și cu toată siguranța pare că are ceva însemnătate. Au fost zece fecioare, zece mine, zece servi, zece talanți, zece regi, zece coroane, zece coarne, etc., vrând să spună un lucru complet, întreg sau un sfârșit oarecare. Același lucru se poate susține cu privire la zece ani.

³¹Zece ani dela 1914 ne duce la 1924. Dacă evreii erau în țara lor, în chip natural ne-am fi așteptat să auzim suflându-se din trâmbițele iubiilelor tipice care avea să înceapă la 1 Octombrie 1924, anunțând anul 1925 ca an Iubiliar. Când Dumnezeu a cerut plata datoriei el a prezentat cererea sa în Iulie-August în loc de Octombrie. Datoria fu socotită ca deplin plătit prin Iulie-August al aceluși an. Același timp al anului este în mod deosebit marcat prin începutul și sfârșitul „timpurilor neamurilor.” Pentru ce ar pune Dumnezeu atențiune pe acest sezon al anului în legătură cu iubiilele tipice afară numai dacă el vroia să ne atragă atenția în mod deosebit la el? Noi credem că el a avut aceasta în vedere, și că ne-a făcut-o acum de cunoscut.

NUMĂRUL SCRIPTURAL 7

³²Studentii Bibliei știu că numărul 7 are adesea o însemnătate deosebită, și spre dovadă să se noteze cât de adesea se întrăbuințează în Apocalipsul în legătură cu Iubi-lelele.

³³Toți aceia care au stat în strânsă legătură cu munca secerișului, își aduc aminte cum în 1916, sau începutul atâtea încercări imediat după moartea fratelui Russell. Dar până după eșirea Volumului 7, aceste necazuri nu și-au ajuns culmea. În 17 Iulie, 1917, se întâmplă că „Taina Implinită” fu distribuită familiei Bethel, și tot în aceeași zi necazurile au început să ajungă la o culme, și au continuat până ce mulți care erau foarte activi prin ani de-a rândul s'au retras din activitatea lor în legătură cu Societatea. De aceea, 17 Iulie, a fost o dată însemnată.

CONFERINȚA DELA COLUMBUS

³⁴Studentii Bibliei din toate țările de pe glob, de mai mulți ani trag atenția oamenilor la profețiile Bibliei că lumea de acum este în proces de trecere, că marele Iubileu antitipic pentru eliberarea lumii a sosit, și că 1925 are să fie un an însemnat. Asociația studenților în Biblie în timpul din urmă a ținut câteva conferințe generale, dintre care cele mai însemnate au fost 2 la Cedar Point, Ohio, în 1919, 1922. Anul 1924 a părut un an favorabil pentru ținerea altei conferințe; și mulți frați întrebau dacă s'ar putea aranja pentru ținerea uneia în vrun loc central și convenient pentru toți. Unii au oferit localitatea Cedar Point, întru cât această localitate era plăcută și așezată cam la centru, și multe asociații plăcute erau în legătură cu această localitate.

³⁵Răspunzând acestor sugestii, chestiunea s'a pus în discuție. De verme în anul 1924 am luat legătură cu direcțiunea localității. Ambele conferințe anterioare fuseră ținute în Septembrie. Gândul era acela ca să ne folosim iarăși de același period, adică dela 2 până la 9 Septembrie. Ne-am cuprins minerea când am aflat că deși ne-am interesat de această chestiune în Februarie, o altă asociație avea deja obținut tocmai acel timp, iar direcțiunea era în neputință să ne dea o dată mai timpurie decât săptămâna începând dela 9 Septembrie până la 16. Acesta era un sezon prea târziu, și pentru mulți inconvenient.

³⁶Motivul pentru ce noi am cerut data din Septembrie a fost că Cedar Point de obicei își închide sezonul de vară în fiecare an cu Ziua Muncitorimei, și localitatea și hotelele nu sunt destul de mari să acomodeze și pe olientii lor regulați și conferința noastră deodată. Totuș, se părea că nu este altă cale și târgușelile a ajuns până acolo că s'a schim-

bat și scris un contract încă prin luna Martie și aștepta numai hotărârea finală. Am telegrafat din nou să aflăm dacă nu cumva ni se poate acorda o dată mai timpurie.

³⁷Între timp Camera de Comerț din Columbus, Ohio, i-a venit pe la urechi că Asociația Studenților în Biblie se pregătește să țină o conferință anuală. Prin președintele ei, Mr. H. B. Dickson, ne-a trimis următoarea telegramă:

Columbus, Ohio, March 28, 1924.

J. F. Rutherford, Care I. B. S. A., 124 Columbia Heights, Brooklyn, N. Y.

Asociația Conferențelor din Columbus invită pe Asociația Studenților în Biblie să-și țină conferința lor generală, în Columbus, 20-27 Iulie inclusiv. *Ofertă gratuit* Sala, centrul orașului, capacitate 4000 locuri. Coliseum din parcul expoziției, cu o capacitate cu 14,000 locuri, și alte săli; deasemenea privilegii de restaurante și stațiuni și parcuri confortabile. Una sută pași depărtare Stadiumul Universității, cu o capacitate de 65,000 persoane. Opțiunea deschisă până la 1 April. Vă dorim bun venit la noi.

(ss) Mr. H. B. Dickson.

³⁸Douăzeci de minute de la primirea acestei telegrame s'a primit o telegramă dela Cedar Point, că o dată mai timpurie nu este posibilă. Oferta din Columbus era preferabilă în multe privințe. Data dela 20-27 Iulie era sezonul preferabil al multor învățători și studenți, cari prin Septembrie trebuiau să fie la școală; deasemenea acest sezon era mai potrivit pentru mulți fermieri, care-și pot părăsi fermele mai bine în Iulie. Columbus ocupă o situație mai centrală și este un centru important al căilor ferate din toată America. Aceasta ne păru providențial, și am primit oferta.

³⁹Nimic mai mult decât s'a spus mai sus n'a fost cunoscut la aceea dată și timp. Totuș ne-am pus imediat să facem aranjări pentru o mai mare conferință. Rezultatele sunt acum laapte trecute în istorie. A fost cea mai mare conferință ce s'a ținut vre-odată pe pământ pentru discutarea subiectelor biblice. Participarea în persoană se ridică zilnic dela 10-12.000; iar afară de aceștia mii alții erau prezent cu inima și spiritul lor, și alte mai multe mij își înălțau zilnic rugăciunile către Domnul pentru revărsarea binecuvântărilor sale asupra poporului său adunat în acel loc. În persoană, cu inima, cu mintea și cu interesele toți studenții Bibliei ce se află în adevărul prezent, erau acolo.

⁴⁰Acei care au avut prilejul să fie prezent în persoană, s'a putut vedea chiar dela început că asupra lor a fost revărsată binecuvântarea Domnului. Vremea era frumoasă; locația și acomodarile erau excelente, iar participanții se înmulțeau pe zi ce trecea. Toți păreau că trăesc într'un aer de așteptare că Domnul are să reverse asupra lor o binecuvântare specială.

⁴¹Vineri dimineața, 26 Iulie, mulțimea adunată a poporului Domnului, fu mult în-
prospătată prin talmăcirii mai clare ale Cu-

vântului său. La încheierea discursului său înălțător președintele Societății noastre a prezentat o rezoluție pe care el a intitulat-o: O INVINUIRE, care a apărut în Turnul de Veghere și în presa publică și a propus acceptarea ei de către conferință. Moțiunea a fost repede secundată și adoptată cu unanimitate și aplauzii generale. S'a sugerat imediat după asta că rezoluția aceasta să fie răspândită în toate părțile. Mare a fost entuziasmul fraților dându-și seama de forța și adevărul acestei „Invinuiri”. Era un rechizoriu împotriva Lumei Vechi arătând în formă legală și Scripturală că domnia păgânilor a fost o neizbândă, că ei au fost înălțurați pentru totdeauna din favoarea dumnezească și îndemna pe oameni să primească viitoarea Impărăție a lui Christos.

⁴²Cum s'a amintit mai sus, comitetul conferinței n'a ales data care mai târziu deveni data conferinței. Ea fu așezată de Camera de Comerț din Columbus. Albea aproape de timpul conferinței s'a observat că ziua pentru o mărturie publică, 27 Iulie, 1924, era ziua care împlinea exact zece ani până la o zi dela 28 Iulie, 1914, când a început războiul cel mare al lumii. Vestea pentru conferința publică dela Stadium fu: „Civilitația Osândită. Sfârșitul lumii vechi a sosit, cea nouă se introduce.” Care alt subiect ar fi fost mai potrivit ales de cât acesta? În aceeași Duminică dimineața, 27 Iulie, un frate a ținut un discurs înaintea conferinței dela Coliseum asupra subiectului: „Anul Iubiliar a sosit”, atragând atența la dovezile Scripturale și istorice.

⁴³Publicul care a luat parte la Stadium a fost socotit între 17-25.000, dar probabil că acesta a fost numai o mică parte din acei care au auzit vestea. Cu ajutorul radiului, sute de mii din depărtare și aproape au fost în poziție să audă tot așa de bine ca și acei care ședea pe scaun în Stadium. Este evident că radiul este dela Domnul un mijloc tot atât de bun pentru a vorbi cu poporul cum a fost tiparul în trecut. Pe lângă acei care au fost prezenți în persoană, ziarele au publicat discursurile în întregime care au ajuns în mâna altor mii. Delegați au fost și din străinătate, ca să ducă vestea în țările lor în multe limbi. După o piatră aruncată în apă, undele merg în toate părțile până se lovesc de țărniuri îndepărtate. Tot astfel vestea Impărăției va merge prin voce, tratate, ziare, și radio până va ajunge la marginile pământului.

INTÂMPLĂRILE ZILEI NOASTRE DATATE DINAÎNTE

⁴⁴Am putea să spunem că toate acestea se potrivesc din întâmplare? Sunt prea multe dovezile care spun că nu: „Invinuirea” actualului ordine, „Civilitația osândită, cea nouă

a sosit”; anunțarea că anul iubiliar a sosit, exact zece ani până la o zi dela data când s'a început războiul lumii, care a fost începutul destrămării neamurilor; iar data aceasta a fost hotărâtă de acei care n'au nici un interes în cronologia Bibliei, și subiectul pentru public, nu se cunoștea la data când oferta s'a primit; faptul că data hotărâtă a fost ziua lui Iulie, potrivindu-se cu sezonul Iulie-August a începerii și terminării celor șaptezeci de ani de pustiere, și care avea legătură directă cu jubileele și cu începutul și terminarea timpurilor neamurilor.

⁴⁵Vorbind despre Iubilee în Volumul 2 din Studiile sale în Scripturi, fratele Russell a arătat că ultimul an iubiliar al iubileelor tipice trebuie să intre în iubileul antitipic, și de aceea poate fi socotit ca începutul antitipului. În umbră anul 1925 s'ar fi mângănit israeliților naturali. Ce ar fi mai înțelept acum decât a aștepta că anul 1925 să fie de un interes special israeliților antitipici?

⁴⁶În umbră preoții și leviții ar fi foarte mult ocupați în cursul acestui an, ajutând oamenii să-și reguleze afacerile lor potrivit cu legea dumnezească. Aceasta ar fi fost în pregătire pentru munca ce s'ar începe în 1926 pentru neamuri. Dacă noi am înțeles bine aceasta, anul 1926 e încă anul în care binecuvântările lui Dumnezeu să înceapă a veni neamurilor. Ce ar fi mai înțelept de cât a aștepta că anul 1925 va fi un an foarte agitat și ocupat pentru israeliții antitipici, în legătură cu regularea și aranjarea pozițiilor lor în corpul lui Christos, în pregătire pentru a se începe cu neamurile când sosește timpul lor? De aceea se poate aștepta că anul 1925 va fi un an de aspre încercări asupra membrilor individuali a israeliților antitipici. Ori de aceasta e adevărat sau nu, fapt este acela, că mii de frați trec actualmente prin încercări înfocate, de toate felurile, deși nu așa mult pe linia doctrinelor ca și până acum, ci mai mult prin încercări fizice, financiare și familiare. Numărul acestora a crescut smârtor în timpul din urmă; și fiecare membru este pus la o examinare individuală pe linia iubirii frățești, credinței, încrederii și supunerii poruncilor lui Christos, îndelung răbdării și de a sta statornic lângă aceea ce a învățat și a rezista împotriva tuturor gândurilor rele de tot felul. Asta e o luptă până la sfârșit. E o luptă pe viață și moarte. Cum vedem, deci, avem motive bune să așteptăm o oarecare manifestare a călăuzirii dumnezeiești, și o dovadă că ne găsim pe calea cea bună, făcând lucrul potrivit la timpul potrivit.

⁴⁷O altă interesantă întâmplare, se găsește în legătură cu data Iulie-August: Cum s'a amintit mai sus, în 17 Iulie, 1917 se întâmplă, că neînțelegerea dela Betuel și-a ajuns culmea. 17 Iulie este aproape exact șapte ani

până la 20 Iulie când s'a deschis conferința dela Columbus. Experiențele Bisericej în cursul acestor șapte ani au fost aproape miraculoase. În Iulie, 1917, se părea multora că lucrul va fi răsturnat, și că noaptea întunecată se va așeza asupra poporului lui Dumnezeu. Intunecatul a crescut până în primăvara anului 1919. 7 ani mai târziu dela aceea dată când adevărul părea că intră sub un nor întunecos, strălucește cu o brilianță nemai cunoscută înainte.

⁴⁸Unii vor fi aplucați să le deie toate astea peste degete. Tot așa făceau și oamenii Nazaretului, ou Isus când le spunea că cuvintele profetului să îndeplinesc înaintea ochilor lor. Pentru noi, acestea sunt spre bucurie, observând purtarea de grijă și interesul lui Dumnezeu cu poporul său; și că el își duce la îndeplinire lucrul său potrivit timpului așezat de, el. Nu adesea ori el face de cunoscut poporului său aceste fapte în timp ce ei trec prin unele experiențe și date puse de el. În fața premengătoarelor fapte istorice și fizice, care ar putea nega că data conferinței dela Columbus n'a fost în gândul lui Dumnezeu când el a trimis pe Nebucodonozor să încheie gajul sau să colecteze datoria pe care poporul lui Israel neglija s'o plătească în 606 a. Chr. sau acum 2530 ani înainte? Și nu arată aceasta deasemenea, potrivit datelor arătate mai sus, că ultimul jubileu tipic s'a început în Iulie 1924 și nu în Octombrie; și că jubileul antitipic s'ar putea începe cam prim Iulie-August, 1925? N'ar fi înțelept a aștepta ca Dumnezeu să marcheze aceea dată lumii tot așa de clar cum el a făcut cu anul 1914? și tot așa de clar cum el a marcat începutul anului 1925 pentru Biserică?

CE E CU 1926?

⁴⁹Că anul 1925 va fi un an problematic în multe privințe, avem dovezi din toate părțile.

⁵⁰Catolicii își serbătoresc „jubileul lor”, care începu în seara de Crăciun, Decembrie, 1924. „Ușa iubiliară” dela catedrala Sf. Petru din Roma a fost deschisă de Papa la acel timp, și are să rămâne deschisă timp de un an. Toți acei care trec prin această ușă li se făgăduiește binecuvântarea sa specială. Roma așteaptă că sute și mii să vor folosi de această favoare deosebită, și face mari pregătiri pentru acomodarea mulțimei care vor vizita orașul în 1925.

⁵¹Jidovii încă privesc asupra anului 1925 și așteaptă oarecare binecuvântarea specială dela Iehova, deși nu par a fi siguri ce aceasta va fi. Noi nu știm de unde ei își trag aceste așteptări ale lor, afară numai dacă au citit literatura Societății. În orice caz ei sunt în așteptare. Diversele secte ale protestanților se sperie din ce în ce mai mult

de pierderea interesului în religie din partea adunărilor lor, și prin diferite mijloace caută ca să învingă aceasta.

⁵²Pare că există o slăbiciune din partea studenților în Biblie, că dacă ei găsesc o dată biblică, numai decât ei concentrează toate profesiile asupra aceluia dat. Asta a fost cauza multor cernereri trecute. Pe cât noi ne amintim, toate datele prezise înainte au fost corecte. Incurcătura a fost că frații și-au umflat imaginațiile lor peste rațiune; iar când imaginațiile or au evaporat, ei au fost gata să asvârle totul. Nu încapem înțelegerea, că Miller a avut dreptate fixând anul 1844, ca o dată biblică. Dar el aștepta prea mult. 1874 a fost deasemenea ușor de stabilit. 1878 deasemenea a fost o dată însemnată, și una care a cauzat fratelui Russell o aspră încercare până nu și-a corectat așteptările, după cum este arătat în „Cernerile Secerășului”, din Aprilie, 1894. Mulți își amintesc cât de „absolut siguri” erau unii în 1914. Nu încapem înțelegerea că Domnul a avut o plăcere de zelul desfășurat al serviciilor săi; dar au avut ei vre-o bază Scripturală pentru toate ce ei au așteptat să se întâmple în acel an? De aceea, să fim foarte cu mare băgare de seamă în prezicerea amănuntelor. Domnul ni le va face clar pe măsură ce ele vor deveni hrană la timp. Totuși, ne simțim siguri, că el nu ne va disprețui căutând cu stăruință și reverență a cunoaște ceea ce poate fi descoperit, și veghind toate faptele din jurul nostru.

⁵³Putem aștepta că 1925 va fi un an de mari activități pentru sfinți de această parte a vârlului; și deasemenea, credem că dușmanul își va spori activitatea de împotriviitor, cunoscând că timpul său se scurtează. Lumea va fi atât de înecată în treburile și necazurile ei, încât va avea puțin sau deloc timp să cugete despre alte lucruri. până poporul se va deștepta că toate planurile lor n'au fost decât spumă de săpun, și adevărul a fost răspândit prin toată lumea. Adversarul va fi foarte apt să e sugereze atunci că răspândirea adevărului este cauza desamăgiriilor lor. Asta îi va mânia teribil, și ei vor încerca să ia măsuri drasice pentru al suprima, cu scopul de a înlătura atenția dela ei și a-și menține mai departe puterea asupra maseilor. Cât timp va mai fi până ce ei vor începe lua aceste măsuri noi nu știm [noi din această țară știm], nici n'are să ne privească asta. Căpitanul nostru e stăpân pe situație, și biruința este sigură.

⁵⁴Nici unul n'are nevoie de „ochelari” să vadă că lumea—politică, financiară, religioasă, națională și internațională—se află în grave incurcături de tot felul. Nimeni n'ar putea spune cu siguranță tocmai ceea ce se va întâmpla, nici chiar peste un an; însă Dumnezeu a dat indicații generale prin Cu-

vântul său despre multe cele ce au încă să se întâmple. El nu a arătat exact ordinea lor cronologică. De aceea să băgăm de seamă la unele profeții care sunt încă neîndeplinite.

⁶⁴Babilonul are încă de acum să fie dărmat, și să fie aruncat ca o piatră de moară în mare. (Apocalips 18:21) Bătălia Armagedonului de acum înainte are să fie dată. (Apocalips 16:16) „Timpul strâmtorării ca și care n'a mai fost” încă de acum va veni peste pământ. (Matei 24, 21, 22) Diavolul încă de acum are să fie legat și aruncat în temniță. (Apocalips 20:1-4) Cei din urmă sfinți au încă de acum să fie schimbați. (1 Tesaloniceni 4:15, 16, 17) Mielușeul are să easă biruitor. (Apocalips 17:14) Vrednicii din vechime au să fie aduși afară și făcuți prinți peste tot pământul. (Fapte 7:5; Daniil 12:13; Evrei 11:13; Psalm 45:17) Iacob are să-și aibă timpul său de strâmtorare. (Ezekiel 38:14, 22) Toate profețiile referitoare la Vârsta Mileniară au încă de acum înainte să fie îndeplinite.

BINECUVÂNTAREA JIDOVILOR

⁶⁶Noi știm că lucrarea restatorniciei se va începe întâi cu evreii, iar în legătură cu ei, pentru toată lumea. Scripturile indică că Ierusalimul are să fie capitala lumii, iar vrednicii din vechime au să fie făcuți prinți peste întreg pământul. De aceea, suntem îndreptățiți a aștepta că lucrarea Impărăției se va începe dela Ierusalim. (Isaia 2:3; 27:13; Zaharia 14:17) Ierusalimul are nevoie de o mare curățenie, înainte de a putea fi în stare să devină capitala lumii. Orașul va trece prin schimbări mari în timpul vârstei mileniare, dar se vor cere mai mulți ani pentru săvârșirea unui lucru pregătit.

⁶⁷Conform profețiilor, noi așteptăm un timp de mare prosperitate pentru Palestina, de care neamurile nu vor avea parte. Neamurile vor trebui ca să facă cereri pentru ele, după cum se arată la Isaia 2:2-4. Unora dintre neamuri se va cere timp mai îndelungat, ca să învingă prejudiciile lor naturale în contra evreilor. Probabil, ei vor avea nevoie de unele experiențe aspre ca acele descrise la Zaharia 14:17-19.

⁶⁸Ori de binecuvântările despre care se vorbește aci ca ploaie sunt literare sau nu, n'are mare însemnătate; dar ele se referă la ceva ce reprezintă favoarea lui Dumnezeu. Dacă prin aceasta se înțelege ploaia literală, atunci o secetă de câțiva ani în șir pentru neamuri îi va face să înțeleagă stările schimbate și că noua Impărăție a luat cârmă prin reprezentanții săi pământești, profeții. Pentru toate acestea, trebuie mai mult sau mai puțin timp.

⁶⁹În trecut purtarea lui Dumnezeu a fost întâi cu evreii și apoi cu neamurile. Scriptu-

rile par să arate că aceasta se va ținea și mai departe. (Zaharie 8:20-23) Pe măsură ce vor crește în favoarea lui Dumnezeu prin primirea vrednicilor din vechime, ca și reprezentanții lui Iehova, și prin potrivirea lor la toate aranjamentele sale de binecuvântare, boala și moartea vor descrește în aceeași măsură și cu timpul vor dispărea cu totul. Evreii vor înainta pe calea înaltă a sfințeniei, fizical și altfel. Aceste binecuvântări asupra evreilor vor fi observate repede de către neamuri și va naște în ele o dorință pentru ele. Va fi una din mijloacele lui Iehova pentru a-i cauza să le caute. Probabil că aceste sunt binecuvântările la care Zaharia 14:17 se referă sub cuvântul „ploaie.” Precum ploaia literală împropătează iarba tăiată, tot astfel o ploaie a binecuvântării va reîmpropăta speranțele uscate ale omenirii.—Psalm 72:6-9; Fapte 3:19.

⁶⁹Nu cunoaștem nici o Scriptură care învăța că moartea va înceta peste întreg pământul îndată după stabilirea Impărăției la Ierusalim. Dinpotrivă, Isaia 2:2-4; Mica 4:1, 2 și Zaharia 14:16-19 constată că națiunile vor trebui să meangă la Ierusalim pentru a-și primi binecuvântările lor—nu individual, ci reprezentativ, cel puțin. „Cereți și veți primi”, va fi fără îndoială deviza vârstei viitoare. Toate binecuvântările restatorniciei vor fi revărsate din prisos, dar nu vor fi forțate asupra nimănu.

⁶⁹Din Scripturile deja citate, și din multe altele, avem motive să așteptăm că îndată ce Impărăția se va stabili la Ierusalim, influențele ei binecuvântătoare se vor împăraștia repede până la marginile pământului. Cât de repede, nu ni-se spune, dar cu mijloacele moderne ne presupunem că nu va ținea mult. Probabil că aceia dintre dreptii care vor fi trecut prin timpul mării strâmtorări, vor fi cei dintâi care se vor împărași de binecuvântările ei, și numai după aceea se vor deschide mințile să iasă și acei de acolo. De aceea, nu pare deloc neînțelept a crede că probabil 25 de ani, sau poate chiar mai mult, vor trece până să se înceapă deșteptarea morților.

DAR CE E CU TIMPUL DE STRĂMTOARE

⁶⁹Unii poate să concludă că noi așteptăm o schimbare liniștită din stările actuale la Impărăția lui Christos. Din punctul de vedere al Scripturilor, noi nu suntem îndreptățiți la o astfel de așteptare. Dacă am lua numai actuala stare a lumii, ca bază ca să judecăm, rațiunea ne spune că încordarea ce există pe întreg pământul—politică, financiară, religioasă, fanatică și ignorantă—în legătură cu roțile activității care durue, frecându-se în egoism și superstiție, ar fi cu neputință să se întâmple schimbările mari descrise de Biblie fără lovituri din

partea părților opuse, care trebuie să rezulte într-o mare strămtorare, dezastru și pierdere de viață și averi. Totuș Cuvântul lui Dumnezeu nu ne lasă la îndoială despre aceasta. Isaia 13:1-13; Ioel 2:1-11; Psalmi 46:4-10, și Matei 24:21, 22 vorbesc în termeni cât se poate de clari. Popoarele lumii nu sunt încă gata pentru a-și recunoaște neputința lor de a se mântui singure, sau să primească conducerea lui Iehova. Puterea lui Dumnezeu va fi necesară. „Voiu face să înceteze trufia celor sumeți, și voiu umili îngâmfarea celor puternici.”—Isaia 13:11.

Recentele descoperiri pot fi întrebuințate pentru nimicirea vieții, și a proprietății într'un chip atât de grozav încât se roșească sângele în vine numai gândindu-te la ele. Dumnezeu va îngădui acestei nimiciri să progreseze numai atât de departe cât să cumințească pe oameni prin grozăviile lor proprii. Descoperirea lucrurilor necăstite în locuri înalte pregătește pe oameni pentru răzbunare, iar mânia lor nu va avea margini și nu va cruța nimic odată ce a izbucnit.

Revoluția franceză ilustrează de ce sunt capabili oamenii infuriati. Lumea era speriată și îngrozită la ivirea grozăviilor acele mișcări. I-a trebuit națiunii franceze mai mulți ani ca să se întorne din sgruduirea teribilă. Cât va trebui lumii ca să se cumințească după deșălărea ei, nu se spune.

Câte din aceste se vor întâmpla, și până unde se vor întâmpla în 1926, iarăși nu se spune. În prezent noi nu găsim nici o dată hotărâtă dincolo de 1926, arătată în Scripturi. Când studenții Bibliei au găsit 1914, ca dată biblică, ei au vestit-o în toate părțile, însă Domnul a lăsat cortina în jos asupra acelei date până ce am sosit la ea. Dumnezeu și-a pus sigiliul său pe 1914, iar opera începută în acela an continuă și azi. Noi găsim data anului 1925-1926, arătată în mod clar în profeții. Domnul n'a ridicat în deajuns cortina ca noi să putem vedea dincolo de aceasta dată. Noi suntem siguri că el va pune sigiliul său asupra acestei date tot așa de clar cum el a pus asupra anului 1914, și atunci ne va lăsa să privim dincolo și atât de departe cât el va vedea de bine pentru noi.

Să învățăm din experiențele trecutului de a nu fi prea pozitivi despre amănunte. N'avem de ce să ne speriem. Noi știm că Dumnezeu știe. De aceea:

Mai bine vom umbla cu dansul prin credință,
Decât să mergem singuri prin vedere;
Mai bine vom merge cu el prin întuneric,
Decât să mergem singuri în lumină.

Mulți dintre noi poate vor fi chemați acasă în cursul anului 1925-1926. Or de vom fi chemați, sau Iehova ne va mai lăsa aici să mai muncim, ce are a face? Dacă suntem credincioși, suntem tot atât de bine primiți și plăcuți de aceasta parte de vâl, și tot așa de siguri de răsplată, ca și cum am fi dincolo. Cu o asemenea speranță măreață și toate dovezile din jurime, despre puterea și protecția dumnezească, care ne conduce, orice inimă consacrată ar trebui să fie inspirată la a-și pune toate silințele și puterile pentru a-și sfârși cursul său cu biruință. Să mergem înainte cu încredere, ridicând steagul Regelui, proclamând: „Dumnezeu domnește”.—Psalm 96:10; Isaia 52:7, 8.

Ținând astfel cu stăruință la lucrul ce ni e pus înainte, în timp cum noi mergem, încrezându-ne în Iehova pentru toate cele necesare, fortificându-ne mintea împotriva tuturor săgeților adversarului, să ne sporim curajul, și totodată să fim spre o mai mare încurajare unii altora.—Romani 17:20.

ÎNTREBĂRI BEREANE

La ce chip se aseamănă Biblia cu o mină de aur pură? § 1-3.

Care a fost una din trăsăturile însemnate ale legii? § 4-7.

Ce era pedeapsa pentru nesupunere în legătură cu sistemul iubiilelor? § 8, 9.

A spus Dumnezeu lui Moise că iubiilele sunt tipice? Cât vreme aveau ele să dureze? Care an este ultimul an al iubiilelor tipice? § 10, 11.

Ce tipifică iubiilele? Când a început să se socotească? § 12-14.

Ce s'ar întâmpla acum dacă evreii ar ținea și azi iubiilelor lor? § 15, 16.

La ce ne-am putea noi aștepta în curând? § 17, 18.

Au plătit evreii chiria pentru pământ în deplin până la Oc-tombrie viitor? Cum a fost chiria luată? § 19-21.

Când s'a cerut chiria? Când a fost plătită? § 22-26.

Cât durează cele „șapte timpuri”? La care sezon al anului au început și s'au sfârșit cele șapte timpuri? § 27-31.

Cum s'a întâmplat că conferința dela Columbus a avut loc pe la finea lui Iulie? Este vre-o legătură între această conferință și timpul neamurilor? § 32-42.

Ce legătură este între întâmplările zilei de azi și profeții? Când am putea aștepta unele binecuvântări speciale pentru păgâni? § 43-45.

Cu ce atenție privește și notează Iehova viitorul? § 46, 47.

Care e elbiciunea studenților în Biblie în legătură cu datele? La ce ne putem aștepta în cursul anului 1925? § 48-52.

În ce stare se află lumea? Care sunt unele din întâmplările pe care noi le așteptăm să se întâmple încă? § 53, 54.

Cine va avea parte la restatornicirea întâi? Are să vină. E timpul pentru prosperitatea Palestinei? § 55-57.

Când va începe boala și moartea să fie șterse? Cum vor merge oamenii la Ierusalim să primească binecuvântări? Cât de în curând am putea aștepta să începă învierea? § 58-60.

Schimbarea împărățiilor, va fi ea pașnică? Care sunt părțile care se luptă pentru supremație? § 61.

Ce întâmplare istorică ne așteaptă grozăviile la care ajung masele infuriate? care va fi mărirea viitoare a strămtorării? § 62, 63.

Putem noi fi pozitivi despre amănunte? Care trebuie să fie starea inimii noastre înfățișând experiențele viitorului? § 64-68.

Watch Tower, 15 Februarie 1925.

TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE

TEXTUL PENTRU 4 MARTIE

„Eu sunt Mângăitorul vostru.”—Isaia 51:12.

ATRĂI este dorința sinceră a oricărei creaturi inteligente. Asta este o dorință bună pentru că așa a vrut-o Dumnezeu și a pus-o în inima omului. Frica de a pierde viața sau lucrurile plăcute în legătură cu ea, ne neliniștește. A avea parte de ușurinți pentru trup, a avea nume bun, și a fi om văzut printre oameni, sunt unele din lucrurile dorite; și acestea sunt de trebuință vieții. Frica de a le pierde pe acestea, îi face pe unii să încunjure cât se poate o mișcare de a vesti împărăția Domnului. Frica de om aduce cursă.

Dumnezeul nostru este iubire. El este Dumnezeuul mângăerii. El a făcut, și face, în mod neegoist, orice pentru noi. Este voiața sa ca noi să cunoaștem acestea, vrea să-l cunoaștem pe el și pe iubitul său fiu. A face aceasta înseamnă a ajunge la cele mai mari dintre toate binecuvântările. Isus zice: „Aceasta este viață vecinică, ca să te cunoască pe tine singurul adevărat Dumnezeu, și pe Isus Christos pe care l'ai trimis.”—Ioan 17:3.

Cu cât studiem mai mult Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât învățăm mai mult perfectul său neegoism față de toate creaturile sale. Pe măsură ce frumusețea planului său se desfășoară pe dinaintea minții adevăratului student în Biblie, mintea sa se umple cu mirare, frică sfântă și grațitudine. Cel Etern este Părintele nostru; pentru că El ne dă nouă viață. Și cum noi învățăm că el este neegoist, noi ne însușim Spiritul său, și prin ajutorul acestuia noi creștem în asemănarea iubitului său fiu. Noi învățăm și apreciem că orice mângăiere vine de la Dumnezeu. Noi învățăm din Cuvântul său că dorința sa este ca fiecare din noi să fie un mângăitor. Calea pe care el a croit-o pentru noi ne dă ocaziuni să devenim mângăitori. Urmand pe ea cu deplină credință, ea ne va conduce în viața vecinică, și astfel vom deveni „arbori ai dreptății”, plantația sa, și vom primi privilegiul de a împărtăși binecuvântări și altora. Dar trebuie să ținem bine în ochi, că tot ce noi avem, tot ce noi suntem, și tot ce noi sperăm să avem ni e dat nouă de către înduratul nostru Tată ceresc, marele Tată al îndurărilor, și Dumnezeuul oricărei mângăeri.

TEXTUL PENTRU 11 MARTIE

„Nu vă temeți de ocara oamenilor.”—Isaia 51:7.

CREATURA căzută, omul, este orbit de către Satan și întrebuintat de el ca să arunce ocări asupra fiecărui care încearcă să-l reprezinte pe Domnul. Din timp nea-

mintit, Satan a ocărit pe Dumnezeu și pe toți aceia care cu credință au servit pe Iehova. Despre Isus sta scris: „Defaimaile celor ce te defaimă, căzut-au peste mine.” (Psalm 69:10) La încheierea vârstei jidovești, popii se puneau a fi conducătorii poporului lui Israel, și ei au căutat să aducă tot felul de ocări asupra Domnului nostru Isus Christos. Dar purtarea aceasta a lor nepreotească, nu l-a înfricat pe Domnul deloc; pentru că el venise să îndeplinească voia Tatălui, iar zelul său pentru a face aceasta l-a dus la moartea sacrificială. Aceiași cari au ocărit pe Iehova, l-au ocărit și pe Domnul Isus.

Este scris că urmașii lui Isus Christos trebuie să fie și să arate neegoism față de toți oamenii, prin aceea că le dau vestea vieții, chiar și dacă făcând aceasta ei își vor atrage ocări dela mulți. (Romani 15:2, 3) Dar creștinul cel adevărat nu-i va fi frică din cauza acestor întâmplări. Dacă el declară vestea împărăției în chip neegoist, aldecă mișcat de iubire, atunci el va primi mângăeri de la Iehova, prin cuvântul său și prin Domnul Isus Christos. (Romani 15:4) Din aceasta cauză, când inima este desăvârșită, când carera este desăvârșită în iubire, când motivele sunt neegoiste, atunci creștinul nu se va teme nici nu se va descuraja de ocările oamenilor. Iubirea adevărată și frica nu pot să trăiască la un loc în același om și la același timp.

Creștinul se mângăie prin aceea că făgăduințe prețioase și mari sunt făcute în folosul său, printre care este și declarația că dacă creștinul suferă ocări după cum Domnul a suferit, și el stăruiește cu credință până la moarte, el va domni împreună cu Domnul. El va fi încurajat și mângăiat de făgăduința prețioasă că: „Dacă sunteți muștrați în numele lui Christos, fericiți sunteți, pentru că spiritul mării și al lui Dumnezeu stă asupra voastră; după dâșii însă numele lui Christos este defăimat, iar după voi este mărit.” (1 Petru 4:14) Din aceasta cauză Dumnezeu a cauzat să fie scris pentru binele creștinului aceste cuvinte: „Ascultați-mă, voi ce cunoașteți dreptatea; tu poporul, în inima căruia este legea mea, nu vă temeți de ocara oamenilor, nici nu vă înspăimântați de batjocurile lor.”—Isaia 51:7.

Toți acei care fac parte din poporul Domnului vor fi energici și îndrăzneți în serviciul lui Dumnezeu, fără frică de ocările și defaimaile oamenilor.

Watch Tower, 1 Februarie 1925.

TEXTUL PENTRU 18 MARTIE

„Am pus și cuvintele mele în gura ta.”—Isaia 51:16.

SOLUL Domnului are înapoia sa toată puterea, înțelepciunea desăvârșită, și iubirea fără margini. O presimțire a ace-

stui fapt, ar trebui să ne deie pace în minte, mângâiere și bucurie. Este voința lui Dumnezeu ca aceste cunoștințe să ne înveselească inimile.

Iehova așază o nouă putere nevăzută de care oamenii să fie stăpâniți, și care stăpânire să fie dreaptă. El să hotărăște să așeze temelii unei stăpâniri pământeste sau a unei cârmuirii văzute pentru om. Asta încă trebuie să fie în dreptate. El a încredințat partea lui din acel lucru Bisericii sale, Corpul lui Christos. Membrii din urmă ai Bisericii, încă de această parte de văl, trebuie să aibă o parte în desfășurarea acestei opere măreațe. Lucrul lor stă mai ales în a fi martorii lui Dumnezeu către lume și de a mângâia unul pe altul. Opera aceasta de mărturie este în curgere acum, și va fi în curând terminată. În timp ce membrii bisericii îndeplinesc lucrul acesta, ei se pot simți absolut ocrotiți pentru că sunt acoperiți de umbra mâinii lui Dumnezeu. Asta înseamnă că pu-

terea sa este asupra lor și folosită în folosul lor.

Toți unșii Domnului care au în sufletul lor iubire pentru lucrul Domnului vor fi mângâiați acum, dându-și seama de aceea că ei sunt în mâna și puterea lui Iehova. Asta le aduce lor pacea minții și nu se pot reține de a nu cânta preamăririle lui Iehova și a Domnului Isus.—1 Petru 2:9.

Nici unul n'are ce să aștepte protecție și ocrotire de la Domnul decât aceia care-și îndeplinesc cu credință toate datorile lor ca și martori ai lui Iehova. Importanța de a intra în serviciul Domnului, și de al face acesta cu bucurie, nu poate fi spus prea mult. Dacă noi intrăm în spiritul Mântuitorului, ne dăm seama că Impărăția care se stabilește este Impărăția lui Dumnezeu, și că prin harul său noi facem parte din ea, atunci aceasta ne va aduce nouă multe mângâieri de inimă, pace în minte, și adevărată bucurie în Domnul.

Watch Tower, 15 Februarie 1925

GLASUL CELOR TREI SEMNE

— EXODUL 4:1-9 —

Articolul de mai jos îl traducem din Turnul de Veghere cu data de 15 Septembrie 1907, cu gândul că el conține unele gânduri foarte frumoase, și va fi în spre binele tuturor acelora care îl vor citi cu atențiune. Autorul este fratele Russell.

ÎN pregătirea lecțiilor Școlii de Dumineca relativ la Moise și cele două înfățișări ale sale israeliților, ca și mântuitorul sau eliberatorul lor de sub jugul egiptean, am fost impresionați de faptul „că aceste ca semne li se întâmplau acelora, dar fu scrise spre înțeleptirea noastră, la care au ajuns sfârșiturile vescurilor.” (1 Corinteni 10:11) Și, studiind chestiunea din punctul acesta de vedere, am început a ne da seama, ca și niciodată mai înainte, că cele trei semne prin care israeliții fură convingși că a sosit eliberarea lor de la Dumnezeu, prin înfățișarea de a doua a lui Moise, trebuie să a avut de scop să tipifice trei alte semne sau mărturii corespunzătoare de la a doua venire a lui Christos; mărturii care vor fi convingătoare israelului spiritual cel adevărat. În umbră cele trei semne sau mărturii au avut loc înaintea plăgilor asupra Egiptenilor; iar în antitip aceasta trebuie să însemne că cele trei semne sau mărturii către israelul spiritual despre a doua venire a Domnului nostru și despre marea eliberare ce el are să o aducă, trebuie să aibă loc înaintea plăgilor—timpul cel mare de strămtorare, care are să vină asupra lumii în curând.

La început am fost în nedumerire, și ne-am zis: „Scripturile arată limpede că trăim în zilele Fiului Omului; iar revista aceasta poartă ca subtitlu: VESTIREA PREZENȚEI-LUI CHRISTOS, începând chiar de la instituirea ei, în anul 1879; și ne-am întrebat: unde sunt cele trei semne sau mărturii?”

Un timp am fost aplecați să credem și să privim să vedem ceva semne miraculoase, fizice, dar mai târziu ne-am dat seama că una ca aceasta n'ar fi după procedura generală a Domnului, deoarece antitipul este totdeauna mai mare și se îndeplinește pe un plan mai înalt decât tipul sau umbra. De pildă: Mielul de Paște a prefigurat numai în chip foarte slab pe Mielul lui Dumnezeu, și marile rezultate săvârșite prin sacrificiul său. Simțindu-ne plini de încredere în timpurile în care trăim, „în parousia Fiului omului”, am ajuns la convingerea că cu toată probabilitatea aceste semne au fost deja date, sau

sunt în proces de împlinire în timpul acesta. Totuși, nicidecum nu le puteam cunoaște care ar fi acelea, și simțind și crezând că chestiunea aceasta ar fi și trebuie să fie acum, „hrană la timp convenit pentru Casa Credinței”, am căutat cu stăruință și de repetate ori pe Domnul în rugăciune ca el să ne reverse ceva lumină asupra acestui subiect, în vreme ce ne continuam studiul asupra lui. Dar nu venea nici o lumină, și atunci am amintit cazul familiei Bethel, în timpul unei mese, cerând rugăciunile tuturor asupra acestui subiect, și dacă vre-unul are de dat vre-o sugestie asupra acestui subiect să fie liber ale prezenta. Evident aceasta fu în linie cu scopul lui Dumnezeu de a ne aduce până la punctul să ne mărturiam neputința de a deslega acest lucru, și de a ne arăta lipsa să ne bazăm totdeauna pe înțelepciunea dumnezească și pe Domnul: deoarece în timp de două ore după mărturisirea acestei neputinți, toată afacerea ni s'a făcut clară în mintea noastră ca și cristalul, pe care ne și silim acum să le punem înaintea cititorilor noștri.

1) Domnul spune că Moise a fost, în unele privințe, în unele din slujbele sale, un tip al său însuși, zicând: „Moise a scris despre mine.” Moise însuși a declarat: „Profet [Invățător] din mijlocul tău, dintre frații tăi, asemenea mie, va scula ție Dumnezeuul tău.” (5 Moise 18:15) Sf. Petru citează aceasta profetie a lui Moise în predica sa și pune mare însemnătate pe ea. (Ioan 5:46; Deuteronomul 18:15; Fapte 3:22) Moise însă n'a tipificat pe Christos în toate lucrurile și umblările sale, și nici n'a fost viața sa ca întreagă un tip al vieții lui Christos. Ca de pildă, când Moise a lovit stânca fără poruncă de la Dumnezeu, el a devenit un tip al acelora dintre urmașii lui Christos care îl fac pe Christos de rușine, și cari, ca urmare, vor muri în moartea a doua; și ca un tip al acestora, Moise nu a fost îngăduit să intre în pământul făgăduinței (Numerii 20:11; Deuteronomul 32:51, 52; Evrei 10:29) Altă dată el tipifica și pe Iehova.

Dar în cazul de față ne interesează în mod deosebit isprăvile sale cu israeliții în legătură cu eliberarea lor

din robia egipteană. În timpul acesta îl vedem că fiind reprezentantul sau prototipul lui Christos. Moise era bogat, un prinț de înaltă onoare, învățat în toată înțelepciunea timpurilor sale; dar pentru cauza lui Israel el renunță la toate acestea, le părăsi, și să asociază conaționalilor săi care erau robi și astfel își alege un loc printre ei spre a fi conducătorul și mântuitorul lor. Cât de minunat se potrivește aceasta umblare cu umblarea pe care Scripturile o zugrăvesc că a fost umblarea Domnului! El părăsi mărirea stărilor cerești de pe planul ființelor spirituale, luă forma de rob și se transformă în înfățișarea de omeneni. El veni ca să elibereze pe frații săi din robie.—Filipeni 2:6-8.

Când Moise s'a prezentat poporului său ca eliberatorul lor, ei l'au respins, și el fu silit să fugă în Midian ca să-și mântuiască viața, de unde el veni în dâncii a doua oră. Tot astfel și Christos veni la ai săi, și ai săi nu-l primiră (Ioan 1:12); apoi el merse într-o țară depărtată, chiar în cer, de unde el veni acum de a doua oră, să elibereze din robia păcatului și a morții pe toți aceia care sunt israeliți spirituali adevărați. Moise era de 40 de ani când el veni să se prezinte pentru prima oră israeliților; iar după aceea lipsi dintre dâncii 40 de ani, la împlinirea cărora se întoarse și-i eliberă. În aceasta iarăși găsim un tip sau paralelă, care ilustrează durata sau lungimea secerișului jidovesc și a celui al vârstei evangheliei ca fiind egale. La timpul când tipicul israeliți să fie națiune, așteptând venirea unui Messia, și până la timpul când Isus de fapt s'a prezentat lor, a trecut o perioadă de 1845 de ani, iar la timpul acela, când el muri și-i părăsi, și până la timpul pe care Scripturile îl arată că s'a întors de a doua oră [1874], a fost o perioadă tot de 1845 de ani,—corespunzând întocmai perioadei a doua la care Moisi s'a prezentat israeliților în umbră.

GLASUL ÎNTĂIULUI SEMN

2) La prezentarea a doua a lui Moisi israelului el nu se adresă lor personal sau direct, ca și întâia oră, deoarece Dumnezeu li zise: „Aaron va fi profetul sau gura ta, iar tu vei fi dumnezeul său.” Asta arată întocmai ceea ce vedem noi că se întâmplă azi, adică că Domnul Isus nu se adresează deodreptul israeliților adevărați, cum el făcuse la întâia sa venire, ci prin un serv al său, prin gura sa. Aaron, care deveni astfel gura Domnului, am înțelege că reprezintă „preoția împărătească”—pe aceia din poporul consacrat al Domnului care sunt încă în carne, și care merg pe cărarea jertfiei de sine,—care n'au trecut încă dincolo de vâl la mărirea cerească. Prin umbră, umbră pare a ne spune că semnele sau măturile care vor convinge pe toți adevărații israeliți despre a doua prezență a Domnului, și despre marea sa putere de eliberare, și ultima sa biruință asupra Satanei, asupra păcatului și a morții, va veni dela Domnul cel prezent, dar prin intermediul membrilor vii ai corpului său, frații săi, prefigurați prin Aaron.

3) Primul semn sau măturie către Israel fu aruncarea pe pământ a toiagului, preschimbarea lui în șarpe, apucarea șerpelui de coadă, și în schimbarea lui din nou în toiag în mâna lui Aaron. Era acesta toiagul lui Moise, iar Aaron era numai reprezentantul lui Moise în toate acestea. Israelitul natural privea toate acestea ca simple miracole, și nu vedea în ele nici o învățătură specială; dar israeliții spirituali, n'au s'astepte în antitip un toiag mai mare sau vre-un șarpe mai mare, ci să caute și să afle și să cuprindă însemnătatea toiagului și a șerpelui, ca învățătură sau măturie antitipică.

Toiagul este simbolul autorității. Toiagul lui Moise fu adesea întrebuințat în legătură cu plăgile, precum deasemenea și în legătură cu semnele, care semnificau autoritate dumnezească. Șarpele este simbolul răului,—al păcatului și al urmărilor lui, adică răul în general. Învățătura din aceasta pentru israeliții cei spirituali, este că răul din lume, este o urmare directă a faptului că Dumnezeu a slobozit sau a părăsit din mână toiagul sau autoritatea sa; și mai departe, ei au să înțeleagă că este voința și hotărârea lui Dumnezeu, precum tot astfel e și făgăduința sa, ca să pună încă odată mâna stăpânitoare pe stările rele din prezent, și să aducă ordină din această

confuzie—să restabilească autoritatea sa, punând mâna pe cârma pământului.

Acestea semne, se spune, trebuiau să fie „glasurile” sau măturile. (Exod 4:8, 9) De aceea, se pune întrebarea: Se poate vedea semnul acesta, și se dă el acum poporului lui Dumnezeu? Răspunsul nostru este, că da. A fost acest semn cunoscut și înfățișat astfel în totdeauna? Răspunsul este că nu. A fost el în chipul acesta înfățișat înaintea acestui seceriș? Noi răspundem, că nu. El a fost chestie de speculație a teologilor și a creștinilor de toate credințele. El fu pentru ei o întrebare fără răspuns, adică: De ce a îngăduit Dumnezeu răul în lume?

Unii au răspuns în mod defăimător la adresa lui Dumnezeu, că el a cauzat tot răul, ca să urmeze apoi bine; dar aceasta o tăgăduiește în chipul cel mai categoric însuși Dumnezeu; și tot ce se atribuie caracterului său de iubire, înțelepciune, putere și dreptate, neagă cu hotărâre această afirmație. El declară că orice dar bun și desăvârșit se pogoară dela el, la care nu este nici schimbare nici umbră de mutare. „Toate lucrurile sale sunt desăvârșite.” Alții au spus apoi că între Dumnezeu și Satan este o ceartă și război continuu, între bine și rău, și că de ambele părți se face totul pentru a birui pe celalalt. Din toate dovezile ce le vedem în jur, reiese că Satan și răul are absolut control asupra stărilor lumii de azi, și în baza păreri exprimate în urmă, s'ar părea cum că Satana a biruit în modul cel mai perfect asupra lui Dumnezeu.

Dară oricare ar fi fost păreri greșite despre îngăduirea răului, ele au fost zăpăcitoare și de neînțeles poporului lui Dumnezeu numai până la sosirea timpului de seceriș, când o mare lumină se revărsă asupra subiectului: Permisivitatea Răului, descoperindu-se că cu intrarea păcatului în lume, Dumnezeu lăsa omenirea din mâna sa, și lăsa omenirea să-și urmeze drumul care vrea. Cu un cuvânt, lăsa din mână autoritatea sau stăpânirea directă asupra lor, și „se repausă de toate lucrurile sale”, lăsând păcatului și răului să înflorească. Totuși, nu să înflorească și stăpânească pentru vecie, ca un șarpe, ci a hotărât, și chiar a prezis, că la timpul cuvenit el va așeza împărăția sa în persoana lui Messia, care va pune mâna pe șarpele cel vechiu, pe diavol și Satana, și-i va restrânge puterea. Totodată a mai arătat că are de gând să aducă toate lucrurile de pe pământ în unire și supunere autorității și puterii dumnezeiești—nimicind și curățind orice rău de pe pământ. (Efezeni 1:9, 10) Astfel semnul acesta, ne învață despre nimicirea completă a lui Satan și a tuturor lucrurilor puse la cale de el, al cărui „glas” sau măturie fu tipificat prin aruncarea din partea lui Aaron a toiagului său pe pământ, prefacerea lui în șarpe, și apucarea lui de coadă și ținerea lui iarăși în mâna sa, în stăpânirea sa. Cu cât este mai măreață învățătura și însemnătatea antitipică a acestui semn! Ce forță frumoasă a adevărului! Care dintre adevărații israeliți auzind aceasta măturie, și cunoscând acest semn, ca un semn din partea lui Dumnezeu, mai poate sta la îndoială despre apropiata eliberare a poporului lui Dumnezeu din robia păcatului, a morții și din puterea Satanei?

Ne place să înconjurăm persoanele, cât este cu putință, dar credem a fi de un interes al tuturor care iubesc adevărul, să le arătăm că acest semn a fost dat deja „Turnul de Veghere” cu subtitlul „Și Vestirea Prezenței lui Christos”, a fost fondat în 1879, iar „glasurile” din el, către adevăratul Israel al lui Dumnezeu, anunțau mereu a doua venire a Domnului, pe Eliberatorul lumii, ca un fapt deja implinit—că este a doua oră prezent dar nevăzut, o ființă spirituală cu neputință de a fi văzută de cineva, nici chiar de membrii bisericii sale până nu vor fi „schimbați” și făcuți, prin prima înviere, asemenea lui. Vestea aceasta spunea mai departe, că scopul prezenței sale a doua este acela al stabilirii împărăției sale, al eliberării sfinților săi, și a întregii creațiuni gemătoare din robia stricăciunii—sau pe atâția câți vor să-l asculte și să se supună lui. Și este foarte însemnat, că în scurtă vreme după apariția acestei reviste, s'a și tipărit un număr special, cu o materie sau adevăr de o mare însemnătate,—un nume foarte interesant, adică: „Hrană pentru creștinii cugetători: Pentru ce a fost îngăduit răul?”

Martie 1925.

Acest glas sau această mărturie intruchipată în acest număr special, fu răspândită—intr'un chip extraordinar israeliților spirituali. Peste un milion și jumătate de exemplare au fost răspândite prin poștă și pe la ușile bisericilor din Statele Unite, Canada și Marea Britanie. Și vocea sau mărturia acestui „semn”, se mai repetă și acum dela unul la altul printre poporul Domnului în toată lumea, și în timpul din urmă în toate limbile. În aceea broșură s'a arătat pentru prima oară, pe cât noi știm, că îngăduirea răului în lume, a robiei păcatului și a morții și a domniei nedreptății și altor nevoi și apăsări cărora creațiunea este supusă, urmează toate dela faptul că Dumnezeu a lăsat din mâna sa autoritatea, toiagul său, și nu sunt rezultatul neputinței sale de a ține aceea autoritate. Măi arată totodată cât de complectă va fi restrângerea răului și nimicirea lui când Domnul va pune din nou mâna pe stăpânire și va domni. Ar putea să fie un antitip mai frumos și mai măreț al acestui semn pe care Moisi și Aaron îl făcuseră înaintea israeliților prin toiagul-sarpe? Și nu este adevărul acestui subiect mult mai convingător pentru israelul cel spiritual de astăzi decât oricare alte semne fizice, minuni sau miracole? Nu este oare cunoștința pe care o dă Domnul acum poporului său despre planul divin al vârstelor, scopurile sale, și rezultatele, mai mulțumitoare pentru sufletele noastre decât orice altceva, asigurând inimile noastre că eliberarea este aproape?

GLASUL SEMNULUI AL DOILEA

4) Al doilea semn dat israeliților fu acela „al mânei leproase.” Băgată în sân, și scoasă afară, mâna fu leproasă; băgată iarăși, și scoasă a doua oară, ea era curată. Repetăm, că israeliții după trup n'au înțeles nimic din toate acestea, și fu intenționată de Dumnezeu ca o lecțiune mai măreață pentru israeliții spirituali, cu scopul de a ne da o mărturie măreață și convingătoare.

Mâna este simbolul puterii. În cazul de față mâna reprezenta puterea dumnezească. Leprea este simbolul păcatului. De aceea, învățătura ce luăm din aceasta ar fi aceea, că puterea dumnezească a fost mai întâi descoperită fără păcat sau nedesăvârșire; a doua oară, că aceeași putere dumnezească, care pentru un timp, s'a manifestă sau descoperi în păcat și nedesăvârșire; și a treia, că aceeași putere dumnezească, ascunsă din nou pentru un timp, se va descoperi mai târziu fără de păcat.

Ce învățatură sau mărturie este în aceasta pentru noi? Noi răspundem, că ea este în armonie cu învățătura de mai sus despre îngăduirea răului, dar nu se aplică răului în genere, ci îndeoseb păcatului în parte; nu se aplică lumii în genere, ci în mod deosebit poporului lui Dumnezeu—acelora pe care Dumnezeu îi incredințează ca și pe agenții ori reprezentanții săi, mâna, puterea sa în lume. La început puterea dumnezească fu manifestată ca neatinșă de vre-o imperfecțiune—in Domnul nostru Iisus Christos care „fu sfânt, fără pată și deosebit de cei păcătoși.” Dar în cursul vârstei evangheliei el fu reprezentat prin poporul său consacrat, membrii corpului lui Christos, cari totodată formează pe solii sau trimișii săi speciali. Dar aceștia sunt leproși, sunt de fapt imperfecți, deși ei sunt socotiți ca desăvârșiți în Christos. După cum li vede lumea, ei sunt pătați, dar din punct de vedere dumnezeesc, petele lor sunt ascunse, acoperite cu meritul dreptății lui Christos. Însă cu toate acestea, cu toate că ei sunt astfel pătați cu nedesăvârșiri, ei au fost și sunt mâna sau puterea lui Dumnezeu în lume timp de peste 18 veacuri. Dar cu timpul ei au să fie luați la sânul său, și „schimbați” prin puterea primei învieri, așa că atunci când se vor mai arăta odată, în viitor, ei se vor înfățișa fără păcat, „fără pată sau încrețitură sau ceva de felul acestora”, și vor fi din nou întrebuiți de Domnul ca și agenții săi pentru ridicarea toiagului și aducerea plăgilor asupra Egiptului, imperiul lui Satana, și eliberarea poporului din robia păcatului și a morții.

S'ar putea oare spune că acestea ar fi un semn sau o mărturie deosebită al timpului deosebit în care trăim, și nu s'a văzut acest subiect niciodată mai clar ca acum? Noi răspundem: el este deosebit zilei noastre, și n'a fost văzut clar nicicând înainte. În trecut mulți au văzut

ceva din îndreptate, ceva din sfințire, ceva despre eliberare; dar nici când înainte n'au fost aceste subiecte văzute în lumina lor clară în care le vedem noi cei de azi și pe care le repetăm unul altuia. Nicicând înainte nu s'a văzut în mod clar legătura dintre îndreptare și sfințire și eliberare; că îndreptarea este un act al îndurării sau a harului dumnezeesc, primit prin credință; că sfințirea înseamnă fapte și sacrificii, bazate pe îndreptare; că acestor îndreptări și consacrați care cu credincioșie vor eși biruitori, prin ajutorul harului lui Dumnezeu în Christos, li se va acorda o împărțășire în „mărirea, cinstea și nemurirea naturii dumnezești.”

Dar a venit „vocea” sau „semnul” acestei mărturii în vr'un chip deosebit, după cum a venit vocea sau mărturia dintâi? Noi răspundem: da; în seria celor șapte volume, din care cel I. fu publicat la anul 1886. Mărturia unită a acestor opere se referă la biserică, arătând păcatul original, primul pas din el al îndreptării prin credință în Christos, al doilea pas al sfințirii și sacrificiului, și al treilea, al schimbării din urmă prin prima înviere la natura divină, mărire și conștănențe. Aceste volume se ocupă cu acest subiect din mai multe puncte de vedere, din care cel mai însemnat este jertfa de răscumpărare a Domnului nostru ca urmare a căreia va veni curățenia noastră complectă la timpul curvenit; deasemenea faptul că nici o curățenie complectă n'are să fie așteptată până Domnul nu-și va lua marea s'a putere sau autoritate și ne va schimba în chipul său.

Iar ca adaus la aceste învățături a volumelor, și pentru s'ajute la întărirea și ridicarea „vocei” și dovedirea cât mai clară a semnelor și mărturiei ei, a fost pus la cale serviciul de peregrini ca urmare căruia, frați credincioși călătoresc din loc în loc lămurind și dovedind învățătura mâinei leproase și vindecarea ei. Cititorii acestei reviste sunt martori puternicilor semne și mărturii ca și urmare a acestor lecțiuni prețioase, și zilnic se străduiesc să le spună și altora.

GLASUL SEMNULUI AL TREILEA

5) Domnul a lăsat să se înțeleagă clar că un al treilea semn va trebui să fie dat, ca trebuitor aceluia din poporul său adevărat care n'ar fi voit să țină seamă de „vocea” celor dintâi două mărturii. Semnul al treilea, făcut în fața israeliților după trup, era preschimbarea apei în sânge. Ei au văzut numai semnul, minune; fără a căuta să înțeleagă însemnătatea lui, după cum caută israeliții spirituali. În tălmăcirea învățăturii simbolice a acestui semn, noi propunem că apa tipifică aci, ca și la alt loc, în Scripturi, adevărul; iar pământul asupra căruia apa vărsată s'a prefăcut în sânge, este aci simbolul societății omenești, ca și la alte locuri în Scripturi. Revărsarea apei pe pământ ar însemna, sub împrejurări obișnuite, reînprospătarea pământului, deci o binecuvântare. Tot astfel revărsarea adevărului asupra societății în împrejurări obișnuite ar trebui să aibă o urmare binecuvântătoare asupra ei; dar în simbol preschimbarea apei în sânge însemna ceva respingător, ceva urit, simbolizând moarte. În antitip aceasta înseamnă că revărsarea adevărului ce se face acum de clasa Aaron, va avea o urmare cu totul contrarie celei ce ar trebui să așteptăm în împrejurări obișnuite. Societatea sau civilizația a pretins să pretindă, mai ales în ultimul secol, de a fi dornică să afle adevărul cu orice sacrificii. Dar tipul acesta ne spune că a sosit timpul când acești mărturisitori căutătorii ai adevărului [cuvântul știință înseamnă adevăr] vor respinge adevărul; li vor alunga dela ei și li se va părea scârbos, de nesuferit. Cititorii își vor aduce aminte de cuvintele Apostolului care, referindu-se la timpul nostru, a zis: „Soarele va fi înfășurat în întuneric, și luna în sânge.” (Fapte 2:20) Soarele este simbolul evangheliei, iar luna este simbolul legii mozaice; și precum vestea evangheliei se întunecă înaintea ochilor societății de azi, a celei în alte prin sofismele înaltilor critici, teoriile evoluționiste, etc. iar celei mai de jos prin superstiție și amăgiri plănuite asupra lor, tot astfel legea, simbolizată prin lună, va fi privită și socotită ca sângeroasă, în înțelesul că sacrificiile ei nu vor fi socotite ca tipuri sau umbre a „sacrificiilor mai bune” (Evrei 10:1), ci ca isprăvile unor jidovi rău călăuziți, care și-au omorât vitele cu miile ca urmare a superstiției și ignoranței lor religioase,

iar poruncile cărora ei s'au supus n'au fost dela Dumnezeu, ci închipuiri de ale lor și de ale preoților. Aceeași tălmăcire se poate da acestui „semn” sau mărturie a apei adevărului și vărsarea ei asupra societății organizate de azi. Ea va fi socotită ca respingătoare și sângeroasă și, ca atare, scârboasă, în loc de a fi primită ca adevăr.

Vedem noi astăzi ceva asemănător acestui semn, care să servească ca semn tuturor israeliților adevărați? Răspunsul este afirmativ, și înconjurat de dovezi. Sute de milioane de tratate și broșuri și volume au fost distribuite gratuit și contra cost aproape în toate limbile mai civilizate. O mare revărsare a adevărului s'a produs astfel asupra societății. Aceasta muncă a fost suportată în chip cu totul voluntar de către clasa Aaron, care scoase apă din rău și o vărsă pe pământ. Tot așa credincioșii—clasa Aaron—scoate apa adevărului cu „vasele” lor (2 Corinteni 4:7), pe care ei cu bucurie le folosesc în acest mare serviciu, și revărsă adevărul—contribuind cu mijloace materiale și cu puterile lor fizice în acest scop.

Dar care este urmarea acestei vărsări a apei asupra celor mai iluminate popoare ale lumii, asupra celor care mărturisesc a fi căutători de adevăr? Este ei primit cu bucurie, absorbit numai decât? Numai tare de puțin. Cei mai mulți se infurie, întocmai ca cărturarii și fariseii și doctorii dumnezeiești se infuriază asupra Domnului și a apostolilor văzând cum aceștia „anvață pe oameni cu autoritate, iar nu ca fariseii și cărturarii”, și aceasta fără preț și fără bani. (Fapte 4:2) Nimic nu este mai învederat ca aceea că mărturisii învățători ai creștinismului nu doresc nici de cum să învețe nici ei însăși și nici nu voesc ca oamenii lor să audă adevărul. (Isaia 28:7-15) Ei se opun cu amărăciune și îi prigonesc și-i vorbesc de rău pe toți aceia cari în chipul acesta doresc să vestească adevărul. Tot mai mult și mai mult ei se îndepartă dela simplitatea evangheliei lui Christos și să adapă din teoriile evoluției și criticismului sual și a mândriei sectariene și din spiritul lumesc încât adevărul devine pentru ei respingător, neplăcut, scârbos, sângeros. Aceștia nu numai privesc sacrificiile ca sângeroase, dar se desguștă și li e scârbos chiar și gândul că doar antitipicul sacrificiu pentru păcate ar fi fost moartea lui Christos. Li-e respingător gândul că doar dreptatea dumnezească ar fi cerut acest sacrificiu, sau doar că „fără de vărsarea de sânge nu se face iertare”, după cum spune Apostolul. (Evrei 9:22) Aceasta nu se potrivește teoriilor lor. Potrivit teoriilor lor omul coboară dela maimuță, și s'a tot dezvoltat până în ziua de azi, și se va dezvolta mereu până va deveni Dumnezeu, și deci n'are nevoie de vre-o intervenție din afară, n'are nevoie de Mântuitor, n'are nevoie de un eliberator din stările de azi, cari, după concepția lor, nu sunt deloc rele. Ei pun răul pentru bine și binele pentru rău, întunericul pentru lumină și lumina pentru întuneric. Petru și adevărul Cuvântului lui Dumnezeu relativ la cădere, relativ la răscumpărare, relativ la viitoarea eliberare și restatornicire pe care Dumnezeu le-a pregătit prin Christos, prin Împărăția sa milenară, și binecuvântările ce au să fie vărsate asupra tuturor familiilor de pe pământ—toate aceste sunt pentru ei obiecționale, contradictorii cu teoriile lor, urăcioase, scârboase.

După cum „vocea” semnului al treilea avea de scop să convingă pe toți israeliții adevărați după trup, tot astfel în antiîp, acest din urmă semn, dovadă sau mărturie va convinge în cele din urmă pe tot poporul adevărat al Domnului care se află azi pe pământ. Ei își dau seama că sistemele și teologii în care ei s'au încrezut se departă din ce în ce mai mult, zi cu zi, dela evanghelia adevărată,—dela adevărul așa cum se găsește în Isus Christos—se departă în întunericul cel mai din afară al lumii. Toți acei care sunt loiali Domnului, din moment ce își vor da seama de o astfel de stare a lucrurilor, și în măsură ce vor recunoaște prăpastia dintre credință și necredință, se vor convinge și-și vor lua poziția lor față de adevăr.

Ne vom aminti că atunci când Moise și Aaron s'au înfățișat înaintea lui Dumnezeu, ei săvârșiră pe întâiul din aceste trei semne în prezența sa, adică prefacerea toiagului în șarpe și iarăși în toiag. Aaron a trimis după

magicianii săi (tipul teologilor de azi, a căror minte, nu morală, a fost coruptă și cari sunt reprobabili, nu moral, ci în ce privește credința lor—2 Timotei 2:3, 8), și le-a explicat că Moise și Aaron au făcut o minune și care minune sau semn ei fi pretind a fi o dovadă a puterii și favorii dumnezeiești, și i-a rugat dacă nu cumva ar putea să facă și ei aceleași minuni și să arate aceleași dovezile. Ei au răspuns, că da; și-și aruncară teogele lor pe pământ care deveniră îndată șerpi; dar toiagul-șerpe a lui Aaron îi înghiți pe toți.

Ce ar tipifica aceasta? Ar putea să însemne că în ce privește lumea primul semn sau mărturie care a convins pe evrei, va fi socotit ca ceva obișnuit, nimic nou; ee va pretinde că teologii încă demult au spus și spun mereu și au învățat că Dumnezeu binecuvintează lucrurile rele ca să arunce din ele bine. Dar noi răspundem, că argumentele și lumina pe care Dumnezeu le-a dăruit acum poporului său asupra acestui subiect sunt atât de puternice și tăcioase și largi încât înghiț pe toate celelalte teorii ale teologilor din trecut și prezent. Ceea ce Domnul arată poporului său le dovedește concludiv nu numai că unele întâmplări sunt preschimbate de Domnul în bine, dar că orice rău de orice fel este rezultat absenței sau lipsei stăpânirii divine, și când Domnul va pune mâna iarăși pe controlul afacerilor de pe pământ stările rele vor da loc stărilor în armonie cu autoritatea și caracterul divin.

Ne vom aduce aminte și aceea că întâia plagă care a venit asupra egiptenilor a fost preschimbarea apelor Egiptului în sânge—răurile lor, puțurile lor, etc.—așa încât egiptenii nu mai aflau apă să beie, și începură să-și scape lor puțuri noi lângă râuri. Precum apa reprezintă adevărul, cugetul de aci ar fi că din punct de vedere lumesc orice adevăr și orice răspândire a adevărului va deveni repulsivă—orice trăsătură a adevărului relativ la planul divin după cum este descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu va deveni scârbos; iar săparea puțurilor ar însemna că respingând Cuvântul lui Dumnezeu, lumea [creștinătatea—hisericitate], va căuta adevărul în felurite căi de ale ei.—Ieremia 2:13.

CE SĂ SPUNEM NOI DESPRE ACESTE LUCRURI

Găsirea acestor lucruri atât de clar exprimate în umbră, că anume poporul lui Dumnezeu, preoția împărătească, de aceasta parte de val, este întrebuițată de el în diferite chipuri pentru îndeplinirea scopurilor sale de a separa pe poporul său de alții, grăul din pleavă, ar trebui să fie pentru noi toți de o mare încurajare. Este foarte însemnat faptul că nimeni decât cei consacrați n'au avut vreodată izbândă pentru răspândirea acestor mărturii și semne.

De aceea, iubiți frați și surori, privind în această umbră și văzând o împlinire atât de clară a ei în ziua noastră, a lucrurilor scrise mai dinainte pentru noi asupra cărora au ajuns sfârșiturile veacurilor, să ne simțim mult încurajați și să luăm nou curaj de a arăta acelor care avem motiv să credem că doar ar face parte din israeliții adevărați, tainele planului divin. Deasemenea să ne angajăm fără preget în munca de a le arăta mâna și instrumentele întrebuițate de Dumnezeu în cursul acestei vârste evanghelice, privitor la îndreptarea care acopere, în ochii lui Dumnezeu, deși nu ne schimbă în ochii oamenilor, arătând deasemenea biruința din urmă a celor consacrați. Să îndemnăm pe întâi născuții lui israel la credincioșie, până ne va veni „schimbarea” completă, când vom fi făcuți asemenea Domnului nostru și potrivim a fi soții și reprezentanții săi în mărire. Să continuăm a ne întrebuița vasele la scoaterea și vărsarea apei adevărului pe pământ, fie că alții ascultă sau nu. Domnul ne asigură că la urma urmei acest semn, această mărturie, și urmările contrare ce le va avea, vor înfrânți asupra tuturor israeliților adevărați. Să ne aducem aminte că chiar și împotrivirea lumii va servi ca înfrânare în a hotărî pe israeliții cei adevărați la convingerea că Eliberatorul și eliberarea a sosit. Și în fine să ne luăm pentru noi asigurarea Domnului către Moise și către Aaron: „Eu voi fi cu tine.”

Watch Tower, 15 Septembrie 1907.